

БЪЛОТО МАГАРЕ

Единъ воденичаръ ималъ две деца — момченце и момиченце, които му помагали въ воденицата. Но когато момченцето порасло, воденичарътъ го взелъ за ржка и го повелъ въ града да го даде да учи занаятъ. Отде чулъ дяволътъ това нѣщо, превърналъ се на майсторъ шивачъ и право срещу воденичаря.

— Добъръ день, воденичарю, кжде водишъ това момче?

— Водя го майсторъ да го правя.

— Дай ми го азъ да го изуча. За три години по майсторъ отъ мене ще стане.

— Да ти го дамъ, за даване ми е, — рекълъ воденичарътъ и далъ момчето си на дявола.

Взелъ дяволътъ момчето и започналъ да го учи. Учило се момчето три години, изучило всички дяволии на дявола и наистина станало по майсторъ отъ майстора си.

— Де се е чуло и видѣло чиракъ майстора си да надмине? — ядосалъ се дяволътъ и намислилъ да премахне момчето

отъ свѣта. Единъ день той му казалъ:

— Хайде, стѣгай се, ще те вода при баща ти. Отъ мене нѣма какво повече да учишъ.

Тръгнали двамата на пѣтъ. Но щомъ наближили воденицата, дяволътъ духналъ срещу момчето и го превърналъ на бѣло магаре.

— Додето не те вържатъ на царски ясли, отъ царско сѣно да ядешъ и царски слуги самаря ти да смѣкватъ, дотогава все магаре да си останешъ — проклелъ го дяволътъ и изчезналъ.

— Тежко ми и горко, ако чакамъ на царски ясли да ме вържатъ, царско сѣно да ямъ и царски слуги самара ми да смѣкватъ, — помислило

си момчето и заревало колкото му гласъ държи.

Чулъ магарешкия ревъ воденичарътъ и рекълъ на момичето си:

— Я излѣзъ да видишъ кой иде съ това гласовито магаре. Не е чудно и братъ ти да е. Време му е вече да си дойде.

